

BEAC Maxi 110 singlespeeddel

avagy minden jó, ha vége van...

Hol is kezdjem... A BEAC Maxinak van egy titka: előző este kell egy jót bulizni és keveset aludni, aztán hajrá. Tavalyelőtt lefeküdtem időben, aztán majdnem meghaltam a 70-es táv végére. Tavaly öregdiák találkozó volt a gimnáziumomban, a tornatanáriban kb fél kettőig iszogattunk és anekdotáztunk, aztán haza, fél három felé fekdtem le, aztán 5-kor keltem. A Foltán-keresztig kissé gyenge voltam, de onnantól kezdve én vártam a többiekre. Úgy gondoltam, hogy ez nem is rossz módszer, ezért egy pillanatig sem haboztam, amikor a kollegáim a Várba hívtak a borfesztiválra... Igaz, éjfélkor már lefeküdtem, de a módszer bejött.

Zakihoz mentem át 6:10-re aztán nyomás a Nyugatiba. A 6:55-ös vonattal mentünk, meg is töltöttük a biciklis részleget.

Sokan lemondták azok közül, akik korábban jönni akartak, azt is mondták, hogy eső lesz, meg hogy minden csurom sár meg ilyesmi. Hát az idő tökéletes volt, reggel eléggé felhős, de látszott rajta, hogy nem lesz eső és már szakadozik. A hőmérséklet szintén tökéletes, nem túl meleg, nem túl hideg.

70-es távra neveztem, mert mindig azon megyek, tökéletesen elég szokott lenni. Zaki, eBalázs mereven ragaszkodott a 110-hez, kisség gondban is voltam, nem akartam egyedül menni, de aztán a vonaton ott volt László János (110, de lassan) és Karcsi meg Balázs, akik szintén 70. No, akkor meg is van a társaság, ha Zakiék elhúznak.

Rajtoltunk, 8:20 volt a nevezési lapon, sztem 8:30-kor indultunk. Rögtön az első tolásnál (amire nem kell sokat várni, kb 200 méter a rajt után) jól szét is szakadt a csapat, Zakival, eBalázssal elől voltunk, aztán ők megelőztek egy nagy gyalogos csoportot, én beragadtam mögéjük és nem akartam őket leszorítani, meg amúgy is enyhén emelkedett, szépen kényelmesen tekertem fölfelé. Az út elképesztően sáros volt, sztem összesen 1-2 km-t vállon vittem a biciklit, mert nem forgott a kerék. Aztán kicsit füvesebb lett az ösvény, megelőztem a turistákat, feljutottam a hegygerincre, ahol elég jó technikás fatörzs-átugrós, ágalatt-átbujkálós rész jött. Látok magam előtt két HBSE-s mezt, tolják. Pedig tekerhető volt (igaz az sokat segített, hogy nincs nagytányérom, a fatörzseken nem akad fönn). Szóval utólértem Zakiékat és sikerült is tartani velük a tempót. Még volt egy iszonyat sáros emelkedő (vállon cipelős), aztán legurultunk a nógrádi EP-re, az aszfalton egész szépen ledobták a sarat a gépek. Leültünk enni egy kicsit, közben jött László János és azt mondta, hogy elege van, feladja. Nem csoda, ha az egész út ilyen lenne, akkor én sem biztos, hogy lelkes lettem volna, de abban reménykedtünk (jogosan), hogy később sokkal jobb lesz az út.

Nógrád után szokott lenni egy elágazás, amit hajlamos vagyok elszúrni, ezért Zakiékkal maradtam, hogy azon túl legyek, aztán a mászásnál el szándékoztam tőlük búcsúzni, hadd menjenek a saját tempójukban. Csakhogy (szerencsémre) eBalázs nem túl nagy barátja a tolásnak és sikerült jól kikészítenie magát vele, szóval tudtam velük menni. Tolásban jobb voltam, mert sétálásra kényelmesebb a cipőm, meg a singlespeed-del többször kényeszerülök ilyesmire, mint ők. Foltán-keresztnél tartottunk egy hosszabb pihit, szendviccsel, répával, mogyoróval, mandulával meg mindennel, ami kell. Mire ide felértünk már gyönyörűen süttött a Nap. Észrevettem, hogy a cipőm talpa elszakadt. Mivel tiszta sár volt a pedálom és sokszor lecsúsztam róla, a stopli melletti része a talpnak egy jó darabon levált és lifegett. Szikcsó, mi más? Rádásul piros, gyönyörűen mutatott! Miután hódoltam a szikcsó-kultúrának is, mentünk tovább Csóványosra. Ez viszonylag kellemes út, a legnagyobb része tekerhető, még nekem is. Az utolsó emelkedőn a többiek is tolták, itt megint megléptem egy kicsit (a rutin, hiába), adtam nekik kb 2 percet a

Csovánýosig. Itt már eszembe jutott, hogy átmenjek a hosszú távra, mert elég jó formában éreztem magam, viszont hamar el is űztem ezt a gondolatot, mert jutott már ilyesmi eszembe tavaly is, mégis elég volt a 70-es. Majd meglátjuk...

Csovánýosról át Nagy-Hideg-hegyre a kedvencem az egész BEAC-on. Brutál meredek, letörések, köves-gyökeres részek váltakozva. Az élvezet csimborasszója. Sajnos eléggé elázott és csúszós volt, úgyhogy néha le kellett tenni a lábamat, sőt, egy helyen még toltam is lefelé egy kicsit. Tavaly végig nyeregben tudtam maradni ezen a szakaszon. Zakival ismét megállapítottuk, hogy az On-One vázak geometriája tökéletes, itt a Magellannal soha nem tudtam lejönni. Utána feltöltük a Nagy-Hideg-hegyre, eBalázs eléggé holtponos volt, látszott rajta, hogy jól esik neki a pihenő. Utána zúzás le az Inóci-vágáson, Zaki elhúzott a 150 mm-es villájával, én mentem utána kicsit lassabban, egyszer meg is kellett állnom 10-20 másodpercre a kezemet rázogatni, mert elzsibbadt, aztán eBalázs jött, szerintem őt a fáradtság tartotta vissza, mint a köves, zúzos terep. A Kisinóci túristaházban megkaptuk a pecsétet, napoztunk és ettünk egy kicsit, aztán aszfalton mentünk Törökmezőre. Közben eBalázs magához tért, húztunk, ahogy tudtunk. A 14:45-ös kompot akartuk elérni és eléggé kellett ehhez sietni. Én ugyan javasoltam, hogy ne érjük el, és akkor rengeteg időnk lesz Nagymaroson zsíros kenyeret enni, de Zakiék leszavaztak és igazuk is volt, ők a 110-es távra mentek. Aztán Törökmezőn leültünk megint egy pár percre, és beláttuk, hogy a kompot nem érjük el, vagy ha igen, az nagyon nem fog jól esni. Közben Zakin is kezdett erőt venni egy holtpon, úgyhogy nem is erőltettük a dolgot. Mentünk a Hegyes-tető felé, az aszfalton még rendben volt minden, de aztán éreztem, hogy engem is elkap a holtpon hamarosan. És lön. Szerencsére Zaki még mindig szenvedett, úgyhogy együtt másztunk föl szépen lassan, eBalázs elhúzott. Fent dinnyét ettünk (pedig nem igazán szeretem, de jól esett), de nem sikerült megtudni a titkot, hogy szeptemberben honnan szedik. És minden évben szokott lenni!

Hegyes-tetőről természetesen a meredeken zúztunk le, mert az JÓ, aztán tovább Nagymarosra. Délután 3-kor értünk ide, volt háromnegyed óránk a komp indulásáig. Ettem 7 szelet zsíroskenyeret, lelki béke helyreállt. Utána még tudtunk egy jó hosszú pihenőt is tartani. Kiváló volt. Átmentünk a komppal, aztán fel a Nagy-Villámra a szerpentínen. Azt hallottuk a kompon, hogy nincs EP a Nagy-Villámon, de persze felmentünk, hiszen része a túrának. És volt EP, csak az első biciklisek nyitás előtt jártak ott. Pilisszentlászlóra az Apát-kuti völgyön át mentünk, ahogy szoktuk, a Kaán-forrásnál töltöttünk vizet, mert az messze földön a legjobb. A völgyben megdumáltuk, hogy ha Pilisszentlászlón a leves után nem vagyok nagyon lepukkanva, akkor elmegyek velük Dobogókőre, mert az a 80-as táv befutója. Odaértünk, kértünk pecsétet és hogy, hogy nem, elfelejtettem a 70-es kitűzöt elkérni. A leves nagyon finom volt, de ilyenkor én nagyon nehezen tudok meletget enni, szóval a felét meghagytam (szívfájdalom). Aztán húztunk is tovább Dobogókőre, nem komplikáltuk nagyon, aszfalton és az utolsó 2-3 km-en a kéken, majd a kék körön. Az aszfalton elől mentem (az egysebességes bicikli egy kicsit antiszociális), de ez jó volt, mert így láttam egy őzikét az erdőben futni. Itt már sokszor ki kellett állnom, mert ülve tekeréskor görcsölt a combom.

Amikor kiértünk fent az aszfaltra, Zaki azt mondta, hogy egy kicsit megáll és megszárad, mert eléggé megizzadt, mi meg eBalázzsal szép lassan átgurultunk az EP-hez. Közben egy vaddisznó kocogott át az úton, szerintem a marmagassága az legalább a kormányomig ért. De szerencsére békések voltak a szándékai. Az EP-n megint zsíros kenyér fogadott és a 80-as kitűzöt valahogy itt is elfelejtettem elkérni. Ettünk kicsit, Zaki adott az Emberező (Manner) nápolyijából, ez borzasztó jól esett, már régóta kívántam valami édességet. Mivel egyáltalán nem erre készültlem, egy répán kívül semmilyen kajám nem volt, ezért összeborítottam két zsíros kenyeret köztük egy kis lilahagymával és azt vittem magammal az útra. A többieknek még sok szendvicsük volt. Felszereltük a

lámpákat, mert ugyan még felértünk világosban, de amíg ettünk, teljesen besötétedett, főleg az erdőben.

Húztunk lefelé a sötétben a sárgán, végig ez vitt Lajos-forrásig. Itt megint jól éreztem magamat, a fent megevett zsíros kenyér jól tett, meg a sötétben nem tudtam arra figyelni, hogy fáradt vagyok-e. Felmásztunk Lajos-forrásra, többször tolós volt, ez persze a sötétnek és a fáradtságnak is köszönhető. Mire ideértünk, akkora viszont teljesen elkészültem, csak mentem a többiek után. Már a vállam is eléggé fájt, meg a lábam is görcsölt, nehéz volt tekerni, ahol a többiek mókuskerekeztek. Lajosforráson házi meggyes pitét kaptunk, egy arany kezű szakács követhette el, valami elmondhatatlanul finom volt. Volt muffin is, de azt meg sem kószoltam, annyira le voltam nyűgözve a pitétől. Innen egy egész kicsit kellett mászni, aztán végig lefelé a Csikóváraljai turistaházhoz, viszont az út azzal volt megfűszerezve, hogy iszonyúan kellett figyelni, mert nagyon könnyű eltévedni. 100 méterenként nézegettük eBalázs GPS-ét, hogy jól megyünk-e. Közben egy futó srác útba igazított kétszer, ez nagyon jól jött. A második ilyen alkalomnál éppen toltuk visszafelé, mert túlgurultunk egy kis elágazáson, ahol a zöld négyzet kiválik a dózerútból. Leértünk a turistaházhoz, megtaláltuk az EP-t bent, aztán mentünk is tovább, aszfalton Csobánka főteréig, onnan pedig föl a Kevély-nyeregbe a piros +-on, majd a sima pirosra. Hát mit mondjak.. nem esett jól, a zombiüzemmódot már rég bekapcsoltam. Zaki elhúzott, eBalázs ment előttem, végig szóval tartott, de egy idő után már csak morgásokat hallattam, mert nehezemre esett artikulálni. Közben az eső is eleredt, de ez olyan szinten nem érdekelt, hogy az valami elmondhatatlan. Felértünk, kaptunk pecsétet és sajnos nem tudtunk dugóhúzókat adni a pontöröknek.

Megint magamhoz tértem kicsit, hiszen lejtő volt, Pilisborosjenőre lementünk (közben az eső elállt), majd a régi úton át Ürömrre, ki a Bécsi útra, majd a vasúti sínek keresztezése után nekimentünk a hegynek (fájó pillantást vettem a Bécsi útra, amin ha továbbmegyek, 10 perc alatt hazaértem volna). Hát nem szépítem, feltöltük. Ott, ahol akármikor feltekertem eddig. Ennyi. Végig a házak mellett, aztán a 137-es végállomásától fel az erdei úton a Virágos-nyeregbe. Itt nagy táború fogadott és az önpecsételős rendszer: ki voltak téve a lapok, amin ki kell húzni a számot és a pecsét, mert a pontörök azt mondták, hogy lassan aludni térnek a sátorba. Utána tovább mentünk a fenti singletrack-en, amin már ezerszer jártam, most a sötétben, fáradtan mégis csomószor lecsúsztam róla, fennakadtam köveken, de már egyáltalán nem érdekelt: tudtam, hogy innen már lejtő van végig. Aztán legurultunk, átvágtunk a reptéren, közben megelőztük a másodikként beérő futót (az elsőt nem értük utol). Nem tudtuk pontosan, hogy hol lesz a cél, ezért bementünk oda, ahol eBalázs szerint két éve volt. Itt egy egyetemistából álló társaság bulizott, éppen dobkísérettel énekelték az Átdobták a szar a kerítésen... című örökbecsű slágert és nem tudtak semmit a BEAC-ról. Végül két épülettel arrébb sikerült megtalálni a célt. Éppen éjfélre értünk be. Kaptunk egy-egy szelet pizzát, ritka jó volt, aztán nem is vacakoltunk sokat, húztunk haza. Végigurultunk a hűvösvölgyi bicikliúton, aztán megraktuk a Pasarétin. Zaki felvetette, hogy másszunk át a Kapi úton, de persze ő sem gondolta komolyan. Moszkva tér, Margit-körút (erre rövidebb), aztán eBalázs elbúcsúzott, ő az Andrásy úton hagyta a kocsiját, még haza kellett vezetnie Gyálra, mi meg végigmentünk az Árpád fejedelem útján és a Lajos utcán. Én mentem elől, kökeményen 20 és 23 közötti tempót diktálva, de ezt is totálisan a maximumnak éreztem. És persze fúj szembe az északi szél. Nem kicsit.

Zakitól is elbúcsúztam, őt várták otthon pizzával meg paradicsomlevesrel, és egyáltalán nem voltam éhes, kizárólag a zuhanyra és az ágyikómra vágytam. Otthon szanaszéjjel hagytam mindenemet, csak arra koncentráltam, hogy minél hamarabb ágyban legyek. eBalázst még felhívtam, éppen akkor pakolta fel a kocsira a biciklit, szóval nem fordult le a Margit-hídról. Hát ennyi.

A száraz adatok:

Távolság: Verőce és Magyarkút között nem mért az órámmal, ha ezt hozzáadjuk a benne levő 133,3 km-hez, plusz az 1-2 km sárban vállon cipelést, akkor 140 km-re jön ki háztól házig. Ebből ha jól emlékszem 116 km volt maga a túra.

Bruttó idő csak a túrára: 15 óra 40 perc (8:20 – 24:00). A 110-es távon 16 óra szokott lenni a szintidő, igaz ebben az évben azt mondták, hogy nincs szintidő, délután kettőig kell beérni.

Nettó átlagsebesség: 11,4 km/h.

Elégetett kalória: sajnos egy jó részen nem mért a pulzusmérőm, lehet, hogy elemet kell cserélni benne, de amíg mért, 9576 kcal-t mutatott (csak a túrán, az oda-vissza utazáson nem mértem), ennél igazából több, olyan 11-12 ezer kcal.